

Αύγουστε καλέ μου μήνα!!!

Δημοσιεύθηκε από Hlianna - 01/08/2009 08:11

Ο όγδοος μήνας του χρόνου, ο μήνας της Παναγιάς & των διακοπών για τους περισσότερους Έλληνες.

Έχει 31 ημέρες και είναι ο αντίστοιχος του έκτου μήνα του παλαιού ημερολογίου, που ονομαζόταν *Sextilis*.

Ονομάστηκε Αύγουστος προς τιμή του Οκταβιανού μετά την απονομή του τίτλου από τη ρωμαϊκή Σύγκλητο. Πριν από την επικράτηση του ρωμαϊκού Ιουλιανού ημερολογίου, αντίστοιχος μήνας στο αθηναϊκό ημερολόγιο ήταν ο Μεταγειτνεών.

Είναι από τους πιο ζεστούς μήνες του χρόνου και ο λαός του έχει δώσει και άλλα ονόματα, όπως Πεντεφάς ή Πενταφάς, Συκολόγος (λόγω της συγκομιδής των σύκων), Δριμάρης, Τραπεζοφόρος και Διπλοχέστης (λόγω της αφθονίας των καρπών).

Στα βυζαντινά χρόνια το έτος τελείωνε στις 31 Αυγούστου και πρωτοχρονιά ήταν η 1η Σεπτεμβρίου. Γι' αυτό η τελευταία μέρα του Αυγούστου λέγεται και Κλειδοχρονιά.

Οι πρώτες έξι ή δώδεκα μέρες του Αυγούστου, κατά τη δεισιδαιμονική αντίληψη, οι ΔΡΙΜΕΣ (εξ ου και Δριμάρης), είναι επικίνδυνες, κι όποιος λούζεται σ' αυτές ή πλένει ρούχα, κινδυνεύει να πάθει κακό ο ίδιος, στην πρώτη περίπτωση ή να καταστραφούν τα ρούχα, στη δεύτερη. Κι όπως εκδιώκονται με τον αγιασμό οι καλικάντζαροι, έτσι ξορκίζουν και τις δριμες με αγιασμα από την ακολουθία της Μεταμόρφωσης του Σωτήρα (6/8).

Επίσης οι ημέρες αυτές λέγονται και «μερομήνια», αφού αυτές τις ημέρες γίνονται προγνώσεις για τον καιρό της χρονιάς.

ΓΙΟΡΤΕΣ:

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΑ (6/8). Μια φωταυγής καταδήλωση, με αποδέκτη κάθε ανθρώπινο ον.

Η ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ (15/8). Θεωρείται το Πάσχα του καλοκαιριού. Η κορυφαία εορτή της πιο οικείας μορφής στον χριστιανικό λατρευτικό κύκλο, σ' όλη την Ελλάδα με επίκεντρο το ναό της Παναγίας στο νησί της Τήνου.

«Κάθε πράγμα στον καιρό του κι ο κολιός τον Αύγουστο».

«Καλός ο ήλιος του Μαγίου, του Αυγούστου το φεγγάρι».

«Της Αγίας Μαρίας ρόγα και τ' Άη Λιος σταφύλι και της Παναγιάς τον Αύγουστο, γεμάτο το κοφίνι».

«Αύγουστε, καλέ μου μήνα, να 'σουν δυο φορές το χρόνο!».

Περάστε καλά...το καλοκαίρι δεν περιμένει...:laugh:

=====

Απ:Αύγουστε καλέ μου μήνα!!!

Δημοσιεύθηκε από Hlianna - 01/08/2009 10:20

Αυγουστιάτικο φεγγάρι...το φαινόμενο

http://images.usatoday.com/weather/_photos/2006/07/10/apgreecefullmoon.jpg

«Η Σελήνη έλκει τη Γη, όπως βέβαια και η Γη πολύ περισσότερο τη Σελήνη» λέει μιλώντας στο «Βήμα» ο κ. Γ. Σειραδάκης, καθηγητής του Τμήματος Φυσικής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και εξηγεί:

«Το αποτέλεσμα αυτής της αμοιβαίας έλξης είναι οι παλίρροιες, ένα φαινόμενο που παρατηρείται κάθε έξι ώρες, είτε η Σελήνη βρίσκεται από τη μία πλευρά του πλανήτη μας είτε από την άλλη - κάτι που εμείς το βλέπουμε πολύ χαρακτηριστικά στον Εύριπο στη Χαλκίδα, όπου κάθε έξι ώρες αλλάζει η ροή των υδάτων. Αυτή είναι η μόνη μεγάλη και σημαντική επίδραση της Σελήνης στον πλανήτη μας. Βέβαια δεν μπορούμε να αμφισβητήσουμε ότι όταν έχουμε πανσέληνο, το φως του φεγγαριού, ειδικά για τους ρομαντικούς, κάνει πιο όμορφες τις νύχτες και επομένως επιδρά εποικοδομητικά στη διάθεσή μας. Αλλά οι μοναδικές επιδράσεις του φυσικού δορυφόρου μας στον πλανήτη μας, αν θέλουμε να μιλήσουμε επιστημονικά, δεν έχουν να κάνουν με τίποτε άλλο από τις παλίρροιες και φυσικά με το ότι οι νύχτες μας γίνονται περισσότερο φωτεινές όταν έχουμε πανσέληνο».

Η φημισμένη όμως - και όχι άδικα - πανσέληνος του Αυγούστου έχει ένα μοναδικό χαρακτηριστικό που την κάνει να ξεχωρίζει: είναι συνήθως «έγχρωμη». Ειδικά λίγο μετά την ανατολή της αλλά και προς τη δύση της, όταν αρχίζει να παίρνει κάτι από το χρώμα της πορφύρας.

«Αυτός είναι και ένας από τους βασικότερους λόγους που το αυγουσιάτικο φεγγάρι φημίζεται για την ομορφιά του» συνεχίζει ο κ. Σειραδάκης και εξηγεί: «Επειδή η Σελήνη τον Αύγουστο όταν μεσουρανει, δηλαδή όταν βρίσκεται στο μέγιστο ύψος, δεν φθάνει πολύ ψηλά πάνω από τον ορίζοντα, το φως της φθάνει σε εμάς διατρέχοντας μεγαλύτερο πάχος ατμόσφαιρας με αποτέλεσμα να διαχέεται και να απορροφάται το κυανό τμήμα του χρώματός της και να φθάνει στα μάτια μας πιο έντονο το κόκκινο. Η φύση δηλαδή μάς απατάει για το χρώμα της Σελήνης».

Ενας άλλος λόγος που η αυγουσιάτικη πανσέληνος είναι τόσο φημισμένη είναι επειδή αυτή την εποχή τη βλέπουμε σχετικά χαμηλά, κοντά στον ορίζοντα - και φυσικά επειδή το καλοκαίρι ο ουρανός είναι συνήθως ανέφελος - και επομένως είναι πιο εύκολα παρατηρήσιμη. Μπορούμε να τη βλέπουμε είτε περπατώντας είτε από τα παράθυρα του σπιτιού μας ξαπλωμένοι είτε καθισμένοι στον καναπέ μας».

Οι μύθοι και οι δοξασίες

Οι πρόγονοί μας βάφτισαν στη μυθολογία μας τη Σελήνη Εκάτη. Τη λάτρευαν και την έτρεμαν έτσι όπως μόνο στους θεούς αρμόζει. Οι εκδοχές για την καταγωγή της ήταν πολλές. Κάποιοι πίστευαν ότι είναι η κόρη του Δία και της Δήμητρας, άλλοι της Ηρας και του Περσέα και άλλοι τέλος την ταύτιζαν με την Αρτεμη, τη θεά του κυνηγιού.

Πολλά και τα επίθετα που περιέγραφαν τη σπάνια μορφή της. Η Αγριόμορφη, η Τρίμορφη, η Νυχία ή η Κυνοσφανή όπως αλλιώς αποκαλούσαν τη θεά των νεκρών και των φαντασμάτων Εκάτη, έβγαине τις νύχτες στα σταυροδρόμια μαζί με ένα πλήθος λευκά σκυλιά που γάβγιζαν άγρια και προκαλούσαν ριγή τρόμου σε όσους είχαν αμαρτήσσει ή είχαν αφήσει κάποιον νεκρό άταφο. Οι πλούσιοι Αθηναίοι για να αποκτήσουν την εύνοιά της τής ετοίμαζαν και της αφιέρωναν ειδικές τελετές, γνωστές ως τα «Δείπνα της Εκάτης» - με διάφορα ακριβά φαγώσιμα που τα άπλωναν στο σεληνόφως ώσπου να χαθούν.

Μπορεί η θεά Εκάτη να ανήκει στη μυθολογία. Ισως τελικά οι νεράιδες, τα ξωτικά και οι μάγισσες να κυκλοφορούν ελεύθερα μόνο στα παραμύθια. Το αυγουσιάτικο φεγγάρι όμως είναι εδώ και μας περιμένει.....

=====

Απ:Αύγουστε καλέ μου μήνα!!!

Δημοσιεύθηκε από NTINA - 01/08/2009 13:11

Μονο ενα ανήσυχο πνεύμα σαν της Ηλιαννας ,θα μπορούσε να φερει σε αρμονία ,μεσα απο ενα αρθρο, την κυνική επιστήμη με το ρομαντισμό και τη μαγεία που εκπέμπει μια πανσέληνος .Ευχαριστούμε .

Να συμπληρώσω για αυτούς που αγαπούν την παράδοση και εξακολουθούν να μαγεύονται απο το Αυγουσιτιάτικο φεγγάρι

Κάθε παράδοση του κόσμου έδωσε από ένα όνομα στην κάθε Πανσέληνο του έτους. Το όνομα αυτό, σχετίζεται με τις εργασίες που γίνονταν την συγκεκριμένη εποχή του χρόνου ή με το καιρό της εποχής ή με κάποια σημαντική γιορτή της εποχής κλπ. Κατά την επικρατέστερη θεωρία, η συνήθεια να ονοματίζονται οι Πανσέληνοι του κάθε μήνα, ξεκίνησε από τους Ινδιάνους της Αμερικής.

Σας παραθέτω ονοματα σχετικά με την πανσέληνο του Αυγούστου

Πανσέληνος Αυγούστου ~

~ Για τους Κέλτες «της Διαμάχης»

~ Για την Μεσαιωνική Αγγλία «του Καλαμποκιού» (Corn Moon)

~ Για τους άποικους της Αμερικής «Φεγγάρι της Μέρας του Σκύλου» (Dog Day's Moon)

~ Για τους Νεο-Παγανιστές «της Αστραπής»

~ Για τους Ινδιάνους «του Οξύρρυγχου»

~ Για την Ινδιάνικη φυλή των Cherokee «των Φρούτων»

~ Για την Ινδιάνικη φυλή των Choctaw «της Γυναίκας»

~ Για τους Κινέζους «του Θερισμού»

~ Άλλες ονομασίες είναι «Κόκκινο Φεγγάρι», «των Σιτηρών», «του Καλαμποκιού», «του Πράσινου Καλαμποκιού» και «Πράσινο Φεγγάρι»

Πηγή <http://www.geocities.com/artofwise/FullMoonNames.html>

Απ:Αύγουστε καλέ μου μήνα!!!

Δημοσιεύθηκε από Hlianna - 13/08/2009 09:14

Δεκαπενταύγουστος, η κοίμιση της Θεοτόκου

http://1.bp.blogspot.com/_kwNBO3QjMa4/SKNtIHPT75I/AAAAAAD6k/fVj-RxHH12g/s400/panayia.jpg

Το όνομα της " Παρθένου Μαρίας", το ιερότερο ίσως πρόσωπο της Ορθοδοξίας, συνοδεύεται από ένα μεγάλο αριθμό προσωνυμιών που της έχουν δοθεί, λόγω των ιδιοτήτων της, του χρόνου που

γιορτάζει, της θέσης που βρέθηκε η εικόνα της, της τοποθεσίας που βρίσκεται η εκκλησία της, όπως Παναγία η Γιάτρισσα, Παναγία η Μελικαρού, Παναγία Φοδελιώτισσα, Παναγία η Ανέμη, Παναγία η Θαλασσινή.

Στη Μάνη, την ονομάζουν Γιάτρισσα για τις θεραπευτικές της ικανότητες, στη Σαμοθράκη, Κουφή γιατί θεραπεύει προβλήματα ακοής, στις Σέρρες λεχούσα γιατί προστατεύει τις λεχώνες.

Λόγω τη τοποθεσίας που βρέθηκε η εικόνα της ή όπου υπάρχει ο ναός της, της δίδονται επίθετα όπως, Παναγία η Σουμελά (στο όρος Μελά), Παναγία η Μελικαρού (στη Σκύρο), Παναγία η Φοδελιώτισσα (στο Φόδελε Ηρακλείου), Παναγία η Λιθινιώτισσα (Λιθίνες Σητείας), Παναγία η Θαλασσινή, (στην Άνδρο, σε βράχο μέσα στη θάλασσα), Παναγία η Ανέμη, (στη Σαμοθράκη επειδή φυσά δυνατός άνεμος σε ξωκλήσι της).

Ιδιαίτερα γνωστά είναι επίσης τα επίθετα Μεγαλόχαρη και Φανερωμένη. Η δεύτερη προσωνυμία, αποδίδεται σε εικόνες που φανέρωσαν την ύπαρξη τους με κάποιο θαύμα. Πολλές φορές, αυτό γίνεται μέσω κάποιου οράματος, όπως η εμφάνιση της Παναγίας, στη μοναχή Πελαγία και η εν συνεχεία ανεύρεση της εικόνας της στις 30 Ιανουαρίου του 1823.

Προσωνυμίες της δίδονται επίσης, λόγω της ημερομηνίας που γιορτάζει. Έτσι στην Σίφνο, βρίσκεται η Παναγία η Δεκαπεντούσα, (γιορτάζει τον Δεκαπενταύγουστο), στη Σαντορίνη η Τριτιανή (γιορτάζει την τρίτη μέρα του Πάσχα), στη Σαμοθράκη η Εικοσπενταρούσσα (γιορτάζει της Μεσοπεντηκοστή).

Η Εκατονταπυλιανή

Η εκκλησία της Παναγίας της Εκατονταπυλιανής βρίσκεται στην Παροικιά της Πάρου, όπου κάθε χρόνο στις 15 Αυγούστου, εορτάζεται η γιορτή της Παναγίας με μεγάλη κατανύξη και θρησκευτικότητα.

Πολλοί Έλληνες επιλέγουν το νησί αυτό για τις διακοπές τους, προκειμένου να παραβρεθούν τις ημέρες αυτές στην Πάρο.

Υπάρχουν πολλές παραδόσεις που αναφέρονται στην ίδρυση της Εκατονταπυλιανής.

Σύμφωνα με έρευνες του καθηγητή και ακαδημαϊκού Αναστάσιου Ορλάνδου, από το 1959 έως το 1966, μία παράδοση λέει ότι η Αγία Ελένη, μητέρα του πρώτου χριστιανού αυτοκράτορα Κωνσταντίνου του Μεγάλου, σε ένα ταξίδι της στην Παλαιστίνη για να βρει τον Τιμιο Σταυρό, ήλθε με το πλοίο της στην Πάρο.

Κοντά στο λιμάνι, στη θέση που βρίσκεται η Εκατονταπυλιανή, υπήρχε τότε ένας μικρός ναός. Σ' αυτόν το ναό προσευχήθηκε κι έκανε ένα τάμα: Αν βρει τον Τιμιο Σταυρό, να κτίσει στη θέση αυτή έναν μεγάλο ναό. Η προσευχή της εισακούστηκε, βρήκε τον Τιμιο Σταυρό και πραγματοποιώντας το τάμα της, ανήγειρε αυτόν τον μεγαλόπρεπο ναό.

Ωστόσο, μια άλλη παράδοση αναφέρει ότι η Αγία Ελένη δεν πρόφτασε να πραγματοποιήσει την υπόσχεσή της. Έδωσε όμως εντολή στον γιο της, τον αυτοκράτορα Κωνσταντίνο, ο οποίος πραγματοποίησε το τάμα της μητέρας του, κτίζοντας αυτόν το ναό.

Οι έρευνες του Ορλάνδου απέδειξαν ότι οι παραδόσεις αυτές είναι οι σωστές, αφού ο ναός της Παναγίας είναι χτισμένος πάνω σε ένα προχριστιανικό κτίσμα του 4ου αιώνα, δηλαδή δύο αιώνες πριν από την εποχή του Ιουστινιανού. Ο ναός αυτός ήταν μια σταυρική ξυλόστεγη βασιλική, η οποία από κάποια αιτία, πιθανότατα πυρκαγιά, καταστράφηκε και ο Ιουστινιανός την ανακατασκεύασε με το νέο ρυθμό της εποχής του, δηλαδή με θόλους και τρούλο.

Η εκκλησία της Παναγίας στην Πάρο έχει δύο ονομασίες "Καταπολιανή" και "Εκατονταφυλιανή". Μέχρι πριν λίγα χρόνια, επικρατούσε η άποψη ότι το πραγματικό όνομα του ναού είναι το πρώτο, και τούτο γιατί βρισκόταν "κατά την πόλιν", προς το μέρος δηλαδή της αρχαίας πόλης, και ότι το δεύτερο είναι δημιούργημα των λογίων του 17ου αιώνα, που θέλησαν να δώσουν μ' αυτό περισσότερη μεγαλοπρέπεια στο ναό. Όμως, νεώτερες έρευνες απέδειξαν ότι και οι δύο αυτές ονομασίες είναι σύγχρονες και βρίσκονταν σε παράλληλη χρήση από τα μέσα του 16ου αιώνα. Σήμερα η επίσημη ονομασία του ναού είναι Εκατονταφυλιανή.

Η παράδοση που διασώζεται μέχρι σήμερα σχετικά με την ονομασία Εκατονταφυλιανή έχει ως εξής: "Ενεήντα εννέα φανερές πόρτες έχει η Καταπολιανή. Η εκατοστή είναι κλειστή και δεν φαίνεται. Θα φανεί η πόρτα αυτή και θα ανοίξει, όταν οι Έλληνες πάρουν την Πόλη.

Ο ναός της Παναγίας της Εκατονταφυλιανής έχει σήμερα όψη μοναστηριού. Περικλείεται από περίβολο, που έχει περίμετρο 252 και ύψος 8,5 μέτρων. Ο περίβολος αυτός, μεταξύ του δυτικού τοίχου και της πρόσοψης του ναού, σχηματίζει ευρύχωρη αυλή, διαστάσεων 42Χ34 περίπου μέτρων. Η αυλή αυτή στις τρεις πλευρές της, τη βόρεια, τη δυτική και τη νότια περιβάλλεται από δύο επάλληλες σειρές κελιά. Τα κτίσματα αυτά, δηλαδή ο περίβολος, η αυλή και τα κελιά, έχουν ιδρυθεί ή κατασκευαστεί σε διάφορες εποχές.

Στην εκκλησία βρίσκονται σήμερα τρεις μεγάλες εικόνες.

Πρώτη από τα αριστερά, η θαυμαστής βυζαντινής σεμνότητας εικόνα της Παναγίας της Εκατονταφυλιανής, του 17ου αι., η κυρίως λατρευτική εικόνα του ναού. Είναι εξαιρετης τέχνης, έχει περίτεχνη αργυρή επένδυση, που έγινε στο Βουκουρέστι το 1788 και είναι αφιέρωμα του Παριανού ηγεμόνα της Μολδοβλαχίας Νικολάου Μαυρογένους, θείου της Μαντούς Μαυρογένους.

Οι δύο άλλες μεγάλες εικόνες του τέμπλου, είναι του Παντοκράτορα με την αυστηρή μορφή και της Κοίμησης της Θεοτόκου, του 17ου αι. και είναι δωρεά από την οικογένεια Μαυρογένους.

Τήνος- το ιερό νησί της Παναγίας

Χιλιάδες πιστοί, επισκέπτονται κάθε χρόνο τον Αύγουστο, το ιερό νησί της Παναγίας, την Τήνο.

Η εκκλησία της Παναγίας, χτισμένη από παριανό και τηνιακό μάρμαρο, δεσπόζει σε ολόκληρη την πόλη και βρίσκεται εκεί ακριβώς που βρέθηκε η θαυματουργή εικόνα.

Στις 15 Αυγούστου, γιορτάζεται στην Τήνο, η Κοίμηση της Θεοτόκου, η Επέτειος τορπιλισμού της Ελλάς και η ημέρα των Ενόπλων Δυνάμεων.

Στις 15 Αυγούστου του 1940, ιταλικό υποβρύχιο, καταβύθισε το καταδρομικό του ελληνικού στόλου ΕΛΛΗ που ήταν αγκυροβολημένο έξω από το λιμάνι της Τήνου, για να αποδώσει τιμές κατά τη γιορτή της Παναγίας.

Η πράξη, αποτέλεσε τη μεγαλύτερη πρόκληση πριν από τον πόλεμο, δεδομένου ότι ο ναός ήταν από την εποχή ακόμα του Αγώνα της Ανεξαρτησίας κέντρο του ελληνισμού και της ορθοδοξίας.

Οι ηγέτες της Επανάστασης του 1821 θεωρούσαν ύψιστο χρέος να προσέλθουν στην Τήνο και να προσκυνήσουν τη θαυματουργή εικόνα για να αντλήσουν δύναμη για τον αγώνα τους.

Μεταξύ αυτών, προσέρχονταν οι Καραϊσκάκης, Κανάρης, Μιαούλης, Νικηταράς, Μακρυγιάννης, Κολοκοτρώνης.

Λίγο πιο έξω από την Εκκλησία της Τήνου, βρίσκεται και η Μονή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, ή της Κυρίας των Αγγέλων.

Πρόκειται για ένα πανάρχαιο μοναστήρι, του οποίου η ημερομηνία ανέγερσης δεν έχει ακόμα προσδιοριστεί.

Σύμφωνα με την παράδοση, τρεις ευλαβείς αδελφές, από το χωριό Τριπόταμος, έβλεπαν κάθε βράδυ ένα περίεργο φως στο Κεχροβούνι, στην τοποθεσία όπου υπήρχαν τρία εκκλησάκια, της Αγίας Τριάδος, του Τιμίου Προδρόμου και των Παμμεγίστων Ταξιαρχών.

ert.gr

Απ:Αύγουστε καλέ μου μήνα!!!

Δημοσιεύθηκε από Hlianna - 14/08/2009 20:52

Παναγία Σουμελά: Το σύμβολο της ποντιακής πίστης

Μια ιστορία, μια παράδοση και ένας θρύλος αγκαλιάζουν το σύμβολο του Πόντου, την Παναγία Σουμελά. Ο Νεόφυτος Κουσικαλιβίτης μας πληροφορεί ότι ο Ευαγγελιστής Λουκάς χάραξε τη μορφή της Παναγίας πάνω σε ξύλο. Την εικόνα της Σουμελά, έφερε στην Αθήνα, μετά το θάνατο του Λουκά, ο μαθητής του Ανανίας και την τοποθέτησαν σε περικαλλή ναό της Θεοτόκου. Για αυτό το λόγο, αρχικά είχε ονομαστεί ως η Παναγία η Αθηνιώτισσα.

Στο τέλος του 4ου αιώνα (380- 386) ιδρύθηκε στο όρος Μελά της Τραπεζούντας, το μοναστήρι της Παναγίας Σουμελά, από τους μοναχούς Βαρνάβα και Σωφρόνιο (κατά κόσμο Βασίλειος και Σωτήρχος, θείος και ανιψιός, κάτοικοι και οι δυο Αθηνών).

Η παράδοση λέει ότι οι μοναχοί, ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα της Παναγίας, ακολούθησαν την πορεία της εικόνας της που πέταξε ως τον Πόντο. Πέρασαν από τα Μετέωρα, τη Χαλκιδική και από την παραλία της μονής Βατοπεδίου, ένας άγνωστος τους πήρε με το καράβι του και τους πήγε ως τη Μαρώνεια. Από κει, πεζοπορώντας πέρασαν τη Ραιδεστό, έφτασαν στην Κωνσταντινούπολη και με ένα πλοiάριο πήγαν στην Τραπεζούντα. Εκεί, τους εμφανίσθηκε και πάλι η Παναγία, πληροφορώντας τους ότι η εικόνα της προπορεύεται στο όρος Μελά. Συνέχισαν αγόγγυστα το ταξίδι τους. Με πυξίδα τον Πυξίτη ποταμό, ανηφόρησαν προς το όρος Μελά. Εκεί, βρέθηκαν μπροστά σε μια σπηλιά από την είσοδο της οποίας παρατήρησαν μια χρυσαφένια λάμψη. Ήταν το φως της Εικόνας της Αθηνιώτισσας.

Γονατιστοί και δακρυσμένοι, ευχαρίστησαν την Παναγία και της υποσχέθηκαν ότι στο σημείο, θα χτίσουν προς τιμήν της ναό.

Με μοναδικά εφόδια την πίστη, την επιμονή και την εργατικότητα, οι δυο ερημίτες μοναχοί, κατόρθωσαν να χτίσουν την εκκλησία της Σουμελιώτισσας, σκαλιστή μέσα στο βουνό. Από τότε έγινε γνωστή ως ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΟΥΜΕΛΑ (Εις του Μελά-στου Μελά-Σουμελά).

Μέχρι το 1922, υπήρξε ο οδηγός, ο παρηγορητής, ο συμπαραστάτης, το καταφύγιο και ο εμψυχωτής των Ελληνοποντίων. Υπήρξε επίσης ένας από τους σημαντικότερους παράγοντες διατήρησης της ελληνικής γλώσσας και ταυτότητας, καθώς και της αναζωπύρωσης της εθνικής και θρησκευτικής συνείδησης των πιστών.

Η Παναγία Σουμελά, συχνά αντιμετώπιζε επιδρομές από αλλόπιστους ληστές. Σε μια τέτοια επιδρομή, έπαθε μεγάλη ζημιά. Οι ληστές σκότωσαν μοναχούς, λεηλάτησαν τα αφιερώματα και άρπαξαν την Εικόνα για να μοιραστούν τα βαρύτιμα πετράδια και τον πλούτο των αφιερωμάτων. Επειδή, δεν συμφωνούσαν στη μοιρασιά, αποφάσισαν να τη χωρίσουν σε τρία κομμάτια.

Ένας από τους τρεις αποτραβήχτηκε. Όταν ο ένας από τους δυο, σήκωσε το τσεκούρι για να μοιράσει την Εικόνα, μια βροντή ακούστηκε και έπεσε ένας κεραυνός. Οι δυο ληστές, δεν πρόλαβαν να σωθούν, ενώ ο τρίτος μετανιωμένος έπεσε στα γόνατα και προσκύνησε την Εικόνα. Στη συνέχεια, έγινε μοναχός και βοήθησε και άλλους καλόγερους να ξαναχτιστεί το μοναστήρι που είχε καταστραφεί.

Ο αναπάντεχος ξεριζωμός, ερήμωσε μαζί με τον αλησμόνητο Πόντο και τη Βίγλα της Σουμελιώτισσας. Με την ανταλλαγή, τα ιερά κειμήλια παραχωρήθηκαν, και το 1931 τα ξέθαψε και τα έφερε στην Ελλάδα, ο Αμβρόσιος ο Σουμελιώτης, ύστερα από ενέργειες του πρωθυπουργού Ελευθέριου Βενιζέλου προς την τουρκική κυβέρνηση του Ισμέντ Ινονού.

Από το 1952, αρχίζει μια νέα περίοδος. Η ελλαδική ιστορία της Παναγίας Σουμελά. Το 1951-1952, ύστερα από πρόταση του τότε προέδρου του σωματείου "Παναγία Σουμελά" Θεσσαλονίκης, Φίλωνα Κτενίδη, η Εικόνα παραχωρήθηκε στο Σωματείο, το οποίο και άρχισε την ανέγερση της Μονής, σε ένα επίπεδο του Βερμίου, πάνω από το χωριό Καστανιά, που είχε παραχωρήσει δωρεάν 500 στρέμματα για την ανέγερση του Προσκυνήματος.

Η " Αθηνιώτισσα" και "Σουμελιώτισσα" γίνεται τότε Βερμιώτισσα και πανελλήνιο Προσκύνημα.

Από το 1952 που χτίστηκε ο μικρός ναός, η Εικόνα θronιάστηκε στο νέο της θρόνο. Σκοπός της ανέγερσης της Μονής δεν ήταν η ίδρυση στον ελλαδικό χώρο, ακόμη ενός μοναστηριού, αλλά η ανέγερση ενός προσκυνήματος που θα αποτελούσε σύμβολο και φάρο.

Χάρη στην ευλάβεια και θεοσέβεια των Ποντίων και φιλοποντίων, δημιουργήθηκαν διάφορα κτίρια. Η διοίκηση της Παναγίας Σουμελά, φρόντισε για τη δημιουργία μουσειακής συλλογής από ιερά σκεύη, εικόνες και άμφια, αλλά και τη δημιουργία αξιολογής βιβλιοθήκης.

Σήμερα το κτιριακό συγκρότημα περιλαμβάνει δυο εκκλησίες δέκα ξενώνες με 620 κρεβάτια, ένα εστιατόριο, δυο τουριστικά περίπτερα βρύσες, τηλέφωνα, ηλεκτρικό φως, χώρους στάθμευσης, πλατεία, εκατοντάδες καλλωπιστικά και καρποφόρα δέντρα.

Κάθε χρόνο, το τριήμερο του 15Αύγουστου, είναι πρωτοφανής η συρροή χιλιάδων προσκυνητών από όλα τα διαμερίσματα της χώρας και το εξωτερικό. Η περιφορά της Εικόνας, μέσα στο χώρο του ιερού προσκυνήματος, γίνεται με βυζαντινή μεγαλοπρέπεια και σύμφωνα με την Ορθόδοξη Παράδοση, είναι μια από τις πιο συγκινητικές και κατανυκτικές ακολουθίες.

=====

Απ:Αύγουστε καλέ μου μήνα!!!

Δημοσιεύθηκε από Ηλιanna - 13/08/2010 10:49

Η Θεοτόκος στην Ορθόδοξη Εκκλησία

Του τότε Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Χριστοδούλου (νυν Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος)

Η Παναγία είναι, κατά την ορθόδοξη δογματική διδασκαλία, σύμφωνα με όσα απεφάσισε περί αυτής η Γ' εν Εφέσω Οικουμενική Σύνοδος (431 μ.Χ.) : Υπεραγία, Θεοτόκος, Αειπάρθετος και Μεσίτρια. Είναι η Μητέρα του Θεού και των ανθρώπων, βασίλισσα γης και ουρανού. Πολύ όμως πριν από την οικουμενική αυτή απόφαση, οι πιστοί είχαν διαμορφώσει την συνείδηση, ότι η Μαρία, το δοχείον του Πνεύματος, υπηρέτης της προαιωνίου βουλής του Θεού "δι' ημάς τούς ανθρώπους και διά τήν ημετέραν σωτηρίαν", ακатаίσχυντος προστάτης των χριστιανών. Δια τούτο και τιμάται ήδη από τους πιστούς των πρώτων χριστιανικών αιώνων, ενίοτε με δόσιν υπερβολής, την οποία εγκαίρως (και πριν ακόμη από το 431 μ.Χ.) οι Πατέρες επεχείρησαν να περιορίσουν στα ορθά πλαίσια, όπως τούτο αποδεικνύεται και από τον Άγιον Επιφάνιον, Επίσκοπον Σαλαμίνας Κύπρου (εκοιμήθη το 403 μ.Χ.), ο οποίος συνιστούσε ότι εις μὲν τον Κύριο πρέπει λατρεία, εις δε την Θεοτόκο τιμή και προσκύνησις. Ο ἴγιος Πατήρ ψέγει μετά παρρησίας την παρατηρούμενη στις ημέρες του υπερβολή ἔναντι του τιμίου προσώπου της Παναγίας, και τούτο τον αναδεικνύει αληθῆ Ποιμένα της Εκκλησίας, πού αγρυπνεί, κατά τον Απόστολο Παύλο, υπέρ των ψυχών του ποιμνίου του. Μάλιστα στον "Αγκυρωτόν" λεγόμενον λόγο του αποκαλεί την Παρθένον, πολύ πριν από την Οικουμενική Σύνοδο της Εφέσου, Θεοτόκον.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία μας ούτε υπερτιμά το πρόσωπο της Υπεραγίας Θεοτόκου, αναβιβάζουσα τούτο εις την θέσιν της θεότητας, ούτε την υποτιμά, θεωρώντας την ως κοινήν θνητήν γυναίκα, διότι είναι η Κεχαριτωμένη, όπως ακριβώς την προσεφώνησεν ο απεσταλμένος του Θεού Αρχάγγελος (Λουκ. α,28,30,35). Μάλιστα η Παρθένος μετά την επί της γης Κοίμησιν της και την εις ουρανοὺς Μετάστασιν της, ευρίσκεται σε κατάσταση δόξης και τιμής, όπως τούτο γίνεται φανερό και από το ὄραμα πού περιγράφεται στην Αποκάλυψη(κεφ. ιβ,1-6).

Η Ορθόδοξη Εκκλησία διδάσκει επίσης ότι οι Άγιοι εν ουρανῶ και επί της γης (ζώντες δηλ. και κεκοιμημένοι) μεσιτεύουν προς τον Θεό, δηλ. Τον ικετεύουν, πρεσβεύουν προς Αυτόν για τους άλλους ανθρώπους, είτε αυτοί ζουν, είτε εκοιμήθησαν. Υπάρχουν όμως πολλοί, κυρίως προτεστάντες, πού αρνούνται τις μεσιτείες των Αγίων ως και αυτές της Θεοτόκου, διότι παρερμηνεύουν το χωρίον Α Τιμ. β,5 : "εις μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Χριστός Ιησούς". Το χωρίον αυτό παρερμηνεύεται από αμαθείς ή κακοπίστους. Σύμφωνα με άλλα χωρία υπάρχει επίσης "εις Θεός" (Α Κορ. η,4-6), "εις Κύριος" (Α Κορ. η,6), "εις Πατήρ" (Ματθ. κγ,9), "εις Ποιμήν" (Ιω.ι,16), "εις διδάσκαλος" (Ματθ. κγ,8), "εις Αγαθός" (Ματθ., ιθ,17) και τα ὅμοια. Σύμφωνα δε πάλιν με άλλα χωρία υπάρχουν "πολλοί Θεοί" (Ψαλμ. πα,6,Ιω.ι,34), "πολλοί κύριοι" (Εφεσ. στ,5-9), "πολλοί πατέρες" (Λουκ. α,17), "πολλοί ποιμένες" (Εφεσ. δ,11), "πολλοί διδάσκαλοι" (Εφεσ., δ,11), "πολλοί αγαθοί" (Ματθ. ε,45) κ.λ.π. Πώς συμβιβάζονται τα πρώτα χωρία προς τα δεύτερα;

Οι Πατέρες της Εκκλησίας δεν φείδονται λόγων και εγκωμίων προκειμένου να περιγράψουν την συμμετοχή της Θεοτόκου στο Μυστήριο της Οικονομίας του Θεού για τον άνθρωπο. Και είναι χαρακτηριστικοί οι λόγοι, με τους οποίους την χαρακτηρίζουν ως "υπό πασών των γενεών προεκλεχθεισαν", ως ευλογημένη μεταξύ όλων των γυναικών, πανάμωμο και πανακήρατο. Κατά τον ἴγιο Πρόκλο, Αρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως, η Παναγία είναι "το ἀμόλυτον της Παρθενίας κειμήλιον, ο λογικός του δευτέρου Αδάμ παράδεισος, το εργαστήριο της ενώσεως των φύσεων, η πανήγυρις του σωτηρίου συναλλάγματος, η παστάς, ην ο Λόγος ενυμφεύσατο την σάρκα, η ἔμψυχος της φύσεως βάτος, η ὄντως κούφη νεφέλη, η τόν επί των χερουβίμ μετά σώματος βαστάσασα, ο του εξ ουρανού υετού καθαρότατος πόκος, δούλη και μήτηρ, Παρθένος και ουρανός, η μόνη Θεού προς ανθρώπους γέφυρα, ο φρικτός της Οικονομίας ιστός, εξ ης αρρήτως υφάνθη της ενώσεως χιτών".

Κατά δε τον ἴγιο Ανδρέα Κρήτης η Παναγία είναι : "μήτηρ αγνεύουσα και Παρθένος θηλάζουσα", "κάλλους διάδημα και του γένους βασίλισσα", "ιερόθεον τέμενος Χριστου", "ράβδος Ααρών, ρίζα του Ιεσσαί, τό σκήπτρον Δαυίδ", "τό βασιλικόν ἔνδυμα", "των χαρίτων στέφανος", "το πάσης προφητείας εκφανέστατον πλήρωμα" κλπ.

Ο πατερικός λειμών των εγκωμίων της Θεοτόκου είναι ανεξάντλητος. Και πάντοτε δροσερός και γοητευτικός. Στην δ' ομιλία του προς την Αγία Μαρίαν ο 'γιος Κύριλλος Αλεξανδρείας τονίζει : "Χαίροις παρ' ημών Μαρία Θεοτόκε, το σεμνόν κειμήλιον απάσης της οικουμένης, η λαμπάς η άσβεστος, ο στέφανος της παρθενίας, τό σκήπτρον της ορθοδοξίας, ο ναός ο ακατάλυτος και χωρίον του αχωρήτου, η μήτηρ και παρθένος... Χαίροις η τον αχώρητον χωρήσασα εν μήτρα αγία παρθενικήν, δι' ης Τριάς αγιάζεται ... δι' ης ο ουρανός αγάλλεται, δι' ης άγγελοι και αρχάγγελοι ευφραίνονται, δι' ης δαίμονες φυγαδεύονται, δι' ης διάβολος πειράζων έπεσεν εξ ουρανού, δι' ης το εκπεσόν πλάσμα εις ουρανούς αναλαμβάνεται, δι' ης πάσα η κτίσις ειδωλομανία κατεχομένη εις επίγνωσιν αληθείας ελήλυθεν..." .

Τά εν τη Γραφή δε ονόματα της Παναγίας αναγράφει στον δ' λόγο του ο Ανδρέας Κρήτης, αναφέρων αυτήν ως : "νεάνιδα, προφήτιδα, παστάδα, οικον Θεοι, ναόν άγιον, δευτέραν σκηνήν, τράπεζαν αγίαν, θυσιαστήριον, ιλαστήριον, χρυσουν θυμιατήριον, άγια αγίων, Χερουβίμ δόξης, στάμνον χρυσήν, πλάκας της Διαθήκης, ιερατικήν ράβδον, σκήπτρον βασιλείας, διάδημα κάλλους, αλάβαστρον, λυχνίαν, ατμίδα, λαμπάδα, θρυσάλλιδα, όχημα, θάμνον, πέτραν, γην, παράδεισον, χώραν, άρουραν, πηγήν, αμνάδα, σταγόνα ... ".

Δεν θα θελα να κατακλείσω την πατερική αυτή αναφορά στην Θεοτόκο, χωρίς νά παραθέσω την ποιητική μαρτυρία του νεοφανούς Πατρός της Εκκλησίας μας Αγίου Νεκταρίου, εκ των επιφανών ορθοδόξων θεομητορικών εγκωμιαστών του αιώνας μας, πού εκφράζει άριστα την δογματική περί της Θεοτόκου διδασκαλία της Εκκλησίας μας καθώς και τα αισθήματα των ορθοδόξων απέναντί της :

"Αγνή Παρθένε Δέσποινα, άχραντε Θεοτόκε
Παρθένε Μήτηρ 'νασσα, πανένδροσέ τε πόκε
Υψηλότερα ουρανών, ακτίνων λαμπρότερα
Χαρά παρθενικών χορών, αγγέλων υπερτέρα
Εκλαμπρότερα ουρανών, φωτός καθαρότερα
Των ουρανίων στρατιών πασών αγιοτέρα
Μαρία αειπάρθενε, κόσμου παντός Κυρία
'χραντε Νύμφη Πάναγνε, Δέσποινα Παναγία
Μαρία Νύμφη 'νασσα, χαράς ημών αιτία
Κόρη σεμνή, Βασίλισσα, Μήτηρ Υπεραγία
Τιμιότερα Χερουβείμ, υπερενδοξότερα
Των Ασωμάτων Σεραφείμ, των θρόνων υπερτέρα
Χαίρε το άσμα Χερουβείμ, χαίρε ύμνος αγγέλων
Χαίρε ωδή των Σεραφείμ, χαρά των Αρχαγγέλων
Χαίρε ειρήνη και χαρά, λιμήν της σωτηρίας
Παστάς του Λόγου ιερά, άνθος της αφθαρσίας
Χαίρε παράδεισε τρυφής, ζωής τε αιωνίας
Χαίρε το ξύλον της ζωής, πηγή αθανασίας.
Σέ ικετεύω Δέσποινα, Σέ νυν επικαλούμαι
Σέ δυσωπώ Παντάνασσα, σήν χάριν εξαιτούμαι
Κόρη σεμνή και άσπιλε, Δέσποινα Παναγία
Θερμώς επικαλούμαι Σε, Ναέ ηγιασμένε
Αντιλαβού μου, ρύσαι με, από του πολεμίου
Και κληρονόμον δείξον με ζωής της αιωνίου".

<http://www.imd.gr/html/gr/section02/orthodoxy/speeches/01/01.htm>

=====

Απ:Αύγουστε καλέ μου μήνα!!!

Δημοσιεύθηκε από Hlianna - 02/08/2011 06:44

Αλουστίνες, Οι Νεράιδες Του Αυγούστου

Στη Σύμη, η παράδοση θέλει κάθε καλοκαίρι τον Αύγουστο, να κάνουν την εμφάνισή τους οι Αλουστίνες. Νεράιδες λευκοντυμένες, πανέμορφες θηλυκές φιγούρες με μακριά μαλλιά που σύμφωνα όμως με κάποιες δοξασίες έχουν πόδια τράγου, ενώ με άλλες αυτιά γαϊδάρου, οι Αλουστίνες βγαίνουν κοντά στις 12 το μεσημέρι ή στις 12 τα μεσάνυχτα τις νύχτες που δεν έχει φεγγάρι και χάνονται το πολύ στις τρεις του πετεινού.

Οι Αλουστίνες βγαίνουν πάντα Αύγουστο, που τον λένε και Αλουστο ή Δριμάρη από τις δριμες μέρες ή ημερομηνία, τις έξι πρώτες ημέρες του.

Οι παλιοί συνήθιζαν να μην πλένονται αυτές τις μέρες από φόβο

. Όπως όλες οι Νεράιδες ή Αναράδες, που το όνομά τους προέρχεται από τις αρχαίες Νηρηίδες, τις Νύμφες της θάλασσας, συχνάζουν κοντά σε πηγάδια, πηγές, αλλά και σε αγρούς και αλώνια. Τους αρέσει πολύ ο χορός και η μουσική και αρπάζουν τους άντρες και τους βάζουν στο χορό.

Σύμφωνα με μία εκδοχή του μύθου όταν χορεύουν οι Αλουστίνες, τραγουδούν «Πάμπακος ή Μόλυβος;» και όποιος πει «Μόλυβος» τον αφήνουν, μα όποιος πει «Πάμπακος» τον παίρνουν μαζί τους ή τον πετούνε τόσο ψηλά που δεν μένει τίποτε από αυτόν.

Μια άλλη εκδοχή λέει ότι πέφτουν ξαφνικά πάνω στους διαβάτες και τους καβαλικεύουν στο σβέρκο και κάνουν την ερώτηση αυτή. Όποιος πει λοιπόν «Σίδηρος» για απάντηση, τότε υποτάσσει την Αλουστίνα και μπορεί να την πάρει μαζί του και να την έχει για δούλα! Ό,τι πιάνει εκείνη θα πληθαίνει!

Μάλιστα, λέγαν οι παλιοί ότι σαν βρεις Αλουστίνα το μεσημέρι, να προλάβεις να την πιάσεις από τα μαλλιά να μην σου φύγει και να την βάζεις να σου αλέθει γιατί δεν σώνεται ποτέ το λέσιμό της... . Άλλος τρόπος να πιάσει κανείς Αλουστίνα είναι να περιμένει τη στιγμή που λαλεί ο πετεινός και πρέπει να φύγουν, να πιάσει από το χέρι αυτή που έχει διαλέξει και να την κρατήσει σφιχτά να μην φύγει.

Μόλις ξαναλαλήσει ο πετεινός και αυτή μένει πίσω, είναι υποχρεωμένη να τον ακολουθήσει και να κάνει ό,τι της λέει. Πάντα, όμως, μετά από κάποιο διάστημα αυτή θα βρει τρόπο να επιστρέψει στον κόσμο που ανήκει.

Αν βρεθείτε λοιπόν μεσάνυχτα του Αυγούστου στη Σύμη και δείτε μια όμορφη γυναίκα ντυμένη στ'άσπρα και σας ρωτήσει «Πάμπακος ή Μόλυβος;», μην ξεγελαστείτε! Θα βγήκαν βόλτα οι Αλουστίνες... και ήδη ξέρετε τι πρέπει να της πείτε!

=====